

Creació

QUIN EMBOLIC!!!

de Marta Pedrerol

1r Premi Concurs Mans Unides en la Categoria 12-13 anys.

Quin embolic! exclamava jo mentre corria amunt i avall per l'aeroport buscant la terminal A. Eren les 7 del matí i jo amb el bitllet direcció a Mallorca en una mà i en l'altra una maleta apunt de rebentar, buscava desesperadament la terminal que em pertocava. Tot era ple de gent, busco un forat lliure per poder descansar una estona, però com de costum sense mirar per on vaig, ensopego amb un home de mitjana edat amb pinta d'explorador i tots els papers cauen a terra. M'ajupo a recollir-ho i ell molt amablement s'ajup també per ajudar-me però els bitllets es barregen.

Quan sembla que tot torna a estar controlat li demano disculpes i m'allunyo entre la multitud continuant la meva recerca. Finalment després de molts esforços, arribo a la terminal A, on m'atén una noia molt amable amb un uniforme blau. Li ensenyo el bitllet i amb la mà m'indica una porta no gaire lluny, li dono les gràcies i, decididament em dirigeixo fins al lloc en qüestió. Allà, facturo la maleta i ja és l'hora de pujar a l'avió. Un cop dins, busco el seient que m'indiquen, però, sense saber molt bé perquè, una hostessa de vol em fa seure en la zona de primera classe. No entenc res però no em queixo. Quan portem deu minuts volant m'adormo, i sense saber molt bé com, quan em desperto ja he arribat a l'altre aeroport. Ens fan baixar, recullo la maleta i quan ja sóc fora me n'adono que tots els cartells estan escrits en una altra llengua, aleshores aixeco el cap i veig que en el costat de l'aeroport hi ha un poblat no gaire semblant als pobles i ciutats de Mallorca. De sobte l'expressió de la cara em canvia de cop i tota espantada vaig corrents a preguntar on sóc, en un home que rondava per allà. Ell amb una cara somrient em mira i diu tot orgullós: Estem a Douala, Camerun. A Douala!!!? Exclamo molt espantada. Com hi he arribat aquí? Què hi faig?. Començo a fer-me un munt de preguntes sense resposta. Aquell home no entén res i m'ofereix ajuda. Li explico el problema i ell exclafa a riure. Per què rius? Li pregunto seguidament, ell em contesta que mai havia sentit una història com aquella i que li semblava divertit, aleshores penso que mirat d'aquella manera si que sembla graciós, així que paro a pensar i decideixo que, ja que havia arribat fins allà, com a mínim faria una volta per conèixer el lloc on, sense saber perquè, havia anat a parar.

Al cap d'una estona rumiant que podia fer, decideixo agafar un taxi i fer una ruta per allà. En pujar-hi li faig entendre al conductor amb ajuda de signes, que em porti a conèixer els poblats del Camerun. Després d'un llarg viatge, arribem en un poble molt amagat, envoltat de selva, on decideixo parar per dinar. Mentre dino me n'adono que una nena m'espia de darrere un arbre. En acabar de menjar m'acosto a ella i li pregunto que com es diu, ella vergonyosament respon que es diu Kemba. Té set anys i és molt espavilada, sap parlar una mica l'anglès i ens entenem força bé. M'explica que cada matí quan es lleva, va a treballar al camp en el poble del costat que està a una hora i mitja a peu. Quan arriba a casa a l'hora de dinar, prepara el menjar per tota la seva família, cinc germans, entre ells, dues noies, la seva mare, el seu pare i la seva àvia. Després de dinar, va a buscar aigua al riu del costat, i finalment quan arriba de nou a casa, només te temps per preparar el sopar.

Jo quedo totalment impressionada per l'esforç que arriba a fer una nena tant petita en un dia. Aleshores li pregunto que quan te temps d'anar a l'escola, ella abaixa la mirada i amb una veu trista, respon que no hi va perquè a casa són molts germans i no tenen prou diners per pagar l'escola de tots. Llavors m'explica que el qui la ensenyat a parlar anglès és en Kubaba, el savi del poble. Encara més impressionada que abans, me n'adono que ja es tard i que hauria de tornar a Douala a buscar un allotjament per passar la nit. La nena en veurem amoinada m'ofereix de passar-la a casa seva. Agraida per la oferta, accepto. L'endemà pel matí decideixo que ajudaré a la Kemba a fer la seva feina. En unes hores ja ho hem acabat tot. Ella m'ho agraeix molt i com a mostra dels seus agraïments m'ensenya alguns dels costums del seu poble. Jo també decideixo fer alguna cosa, i se m'acut ensenyar-li a llegir i a escriure. Passa una setmana i jo encara no he marxat d'allà, trobo que s'hi està molt bé i de moment no tinc cap intenció de tornar a Barcelona durant una temporada. Cada dia ajudo una estona a la Kemba a llegir i a escriure fins que arriba un punt en que aquets dies es converteixen en setmanes, les setmanes en mesos i fins i tot, els mesos en anys.

D'aquesta història ja en fa molt de temps, durant aquest període he aconseguit fundar una escola en el poble totalment gratuïta, on tots els nens i nenes han après a llegir i a escriure perfectament i on ara tothom és molt més feliç.

Des de el dia que vaig arribar aquí, no he parat de pensar en l'home amb el qual vaig ensopegar ara fa cinc anys a l'aeroport de Barcelona, que se n'haurà fet d'ell? És increïble el que et pot arribar a canviar la vida amb una cosa tant simple com topat amb un home en el moment més inesperat.